

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOCKWORK ORANGE

KUBRICK VE "ALEX" LE
O KOLTUĞA OTURMAK!
**OTOMATİK
PORTAKAL**

ANA YARIŞMA
41. ROTTERDAM
FILM FESTİVALİ

EN İYİ SENARYO
31. İSTANBUL
FILM FESTİVALİ

ANA YARIŞMA
11. BRÜKSEL
FILM FESTİVALİ

ANA YARIŞMA
18. SARAYBOSNA
FILM FESTİVALİ

EN İYİ FİLM
ADANA ALTIN KOZA
FILM FESTİVALİ

EN İYİ SENARYO
ADANA ALTIN KOZA
FILM FESTİVALİ

Babamın Sesi Dengê Bavê Min

yönetmen Orhan ESKİKÖY Zeynel DOĞAN

Şimdi
DVD ve VCD'de!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranxey.org>

tiglon

İŞTE KARŞINIZDA CANNES FİLM FESTİVALI

YARIŞMA FİMLERİ

BİZ BURADA HER SENE BÜYÜK BİR HEYECANLA BEKLEDİĞİMİZ SİNEMA KARNAVALIMIZ İSTANBUL FİLM FESTİVALI'NI BİLE BİZE 'EKSİK' YAŞATAN, HEYECANIMIZI GAZA VE SUYA BULAYAN 'EMEK SİNEMASI OLAYI'YLA UĞRAŞIRKEN, BU SENE 15-26 MAYIS TARİHLERİ ARASINDA YAPILACAK dünyanın en ihtişamlı film festivali Cannes için müthiş hazırlıklar sürüyordu. Bu sene 66. kez düzenlenen festivalin jüri başkanının Steven Spielberg olacağı çoktan ilan edilmişti. Geçtiğimiz günlerde açılış filminin Baz Luhrmann'ın Scott Fitzgerald'ın klasik eserinden bizzat kendisinin uyarladığı "Muhteşem Gatsby" (The Great Gatsby) olacağı duyuruldu. Luhrmann'ın pek de tatmin edici bulunmayan 2008 yapımı "Avustralya"sından (Australia) beri merakla beklenen yeni filminin ülkemizde 17 Mayıs'ta vizyona girmesi bekleniyor.

Dergimiz yayına hazırlanırken festivalin en merakla beklenen açıklaması da geldi... Buna göre 66. Cannes Film Festivali'nde yarışacak filmlerin tam listesi yine sinemaseverlerin iştahını kabartacak cinsten... İlerleyen haftalarda daha derinlerine ineriz ama şöyle bir kabaca üzerinden geçelim listenin:

"Sürücü" (Drive) ile 2011'de aynı festivalden 'en iyi yönetmen' ödülü kazanan Danimarkalı Nicolas Winding Refn, yine Ryan Gosling'li şiddetli bir hikaye anlatıyor yeni filmi "Only God Forgives" ile. Bu Uzakdoğu usulü intikam hikayesinde Bangkok'un yeraltı dünyasında adalet arayan bir anne-oğulun hikayesini sunuyor Refn. Biz henüz, sürprizi bol bir yönetmen olan Steven Soderbergh'in bir önceki filmi "Acı Reçete"yi (Side Effects) bekliyorken, henüz bitirdiği ve HBO kanalı için çektiği, piyanist-şovmen Liberace'nin hayatını anlattığı filmi "Behind The Candelabra" ile katılıyor festivale yönetmen...

Coen Kardeşlerin yeni filmi "Inside Llewyn Davis", çok da bilinmeyen bir Amerikalı folk şarkıcısının, 60'ların New York'unda geçen hikayesine odaklanıyor... Usta yönetmen Roman Polanski, yine bir sahne oyunu uyarlamasıyla çıkıyor seyircisinin önüne. Ünlü tiyatro yazarı David Ives imzalı "La Venua A La Fourrure" ("Venus In Fur" olarak da biliniyor) iki kişilik bir oyun. Önümüzdeki haftalarda

bir önceki filmi "Evde" (Dans La Maison) ile vizyonda olacak François Ozon'un yepyeni filmi "Jeune Et Jolie", 17 yaşındaki bir genç kızın dört mevsimini dört şarkı eşliğinde anlatıyormuş... Bize Michael Winterbottom'ın "9 Şarkı"sını (9 Songs) hatırlatmadı değil...

Japon ve dünya sinemasının 'renkli' yönetmenlerinden Takashi Miike'nin yeni filmi "Wara No Tate"nin fragmanına bakacak olursak hayli gerilimli bir polisiye olduğu anlaşılıyor... Muhteşem "Bir Ayrılık"ın (Jodaeiye Nader Az Simin) yönetmeni Asghar Farhadi'nin yeni filmi "Le Passé" yarışmanın en merak edilen filmlerinden biri. Farhadi yine güçlü bir aile dramı sunuyor anlaşılın... Suç dünyasına dramatik açılardan bakmayı seven James Gray, favori oyuncusu Joaquin Phoenix'e Jeremy Renner ve Marion Cotillard'ı da ekleyerek "The Immigrant" adlı romantik bir filme imza atmış. En son "Senden Bana Kalan"ını (The Descendants) izlediğimiz yönetmen Alexander Payne, bu sefer doğduğu yer olan Nebraska ile ilgili bir film çekmiş. Filmin adını da pek fazla düşünmeden "Nebraska" koymuş! İçinde trajikomik dokunuşlar olan bir yol hikayesine benziyor...

"Olmak İstedğim Yer"in (This Must Be The Place) İtalyan yönetmeni Paolo Sorrentino, trajikomik tarzını yeni filmi "La Grande Bellezza"da da sürdüreceği benziyor. Listenin kalanı da şöyle sıralanıyor: Tunuslu yönetmen Abdellatif Kechiche'nin yeni filmi "La Vie D'Adele"; "Bir Noel Hikayesi"nin (Un Conte De Noël) Fransız yönetmeni Arnaud Desplechin'den "Jimmy Picard"; Fransa tarihinin enteresan kişiliklerinden birinin hayatına odaklanan Arnaud des Pallières imzalı "Michael Kohlhaas"; Fransız oyuncu/yönetmen Valeria Bruni-Tedeschi'nin başrolünde de olduğu komedisi "Un Chateau En Italie"; "Piçler" (Los Bastardos) filmiyle tanıdığımız Katalan yönetmen Amat Escalante'nin yeni filmi "Heli"; İstanbul Film Festivali tarihinin sevilen filmlerinden biri olan "Kimse Fark Etmiyor"un (Dare Mo Shiranai) Japon yönetmeni Hirokazu Koreeda'nın bir baba-oğul hikayesi anlattığı "Soshite Chichi Ni Naru"; Çinli yönetmen Jia Zhang Ke'nin "Tian Zhu Ding"i; Afrikalı yönetmen Mahamat-Saleh Haroun'un filmi "Grisgris"; Hollandalı yönetmen Alex van Warmerdam'ın gerilimi "Borgman"...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1999)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, KANAN KARSAN, MURAT EMİR EREN,

ALİ ULVİ UYANIK, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, MÜJDE İŞİL, MURAT ERŞAHİN, ŞENAY AYDEMİR, S. KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Geçit Yok (The Last Stand); Körü Ruh (Evil Dead);
Suç Ortağı (Stolen); Kayıp Balık Nemo (Finding Nemo);
Teksas Katliamı (Texas Chainsaw); Yabancı;
Cesur Balık 2 (The Reef 2: High Tide); Bahar İsyancıdır.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, hayatını kaybeden Fenerbahçeli eski
futbolcu Serkan Acar'ı "Hayat Mı Bu?" filmiyle anıyor...

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Kubrick ve 'anti-kahramanı' Alex'le baş başa: "Otomatik
Portakal" (A Clockwork Orange)... Murat Özer imzasıyla.

28 LEKELİ ADAM

Anthony Minghella'nın vasiyet filmi: "Hırsız"
(Breaking And Entering)... Murat Erşahin imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Hobbit: Beklenmedik Yolculuk (The Hobbit: An Unexpected
Journey); İngiliz Hasta (The English Patient).

34 GENÇ VE MASUM

Korku-komedi türünde yeni (2009 yapımı) bir
kısa film: "Boo!"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Otkan Özyurt imzasıyla.

GEÇİT YOK

ORJİNAL ADI The Last Stand
YÖNETMEN Kim Jee-woon
OYUNCULAR

Arnold Schwarzenegger,
Forest Whitaker, Peter Stormare,
Johnny Knoxville,
Eduardo Noriega, Luis Guzmán,
Rodrigo Santoro,
Jaimie Alexander,
Christiana Leucas, Zach Gilford,
Harry Dean Stanton,
Genesis Rodriguez
YAPIM 2013 ABD
SÜRE 107 dk.
DAĞITIM UIP (TMC)

**“GEÇİT YOK”U İZLERKEN
SİNEMADAN YENİ BİR
ŞEYLER BEKLEMENİN
YERİNE NOSTALJİK BİR
RUH HALİNE BÜRÜNMEK
İYİ OLUR. FİLME
YAKLAŞIMINIZ
İZLENİMLERİNİZDE ÇOK
ETKİLİ OLACAK.**

UZAKDOĞU SİNEMASI'NI VE BU COĞRAFYANIN SON YILLARDA ÇIKARDIĞI NADİDE ESERLERİ TAKİP EDENLER KİM JEE-WOON'UN ADINI ÇOKTAN DUYMUŞLARDIR. “KARANLIK SİRLER”DAN (JANGHWA, HONGRYEON) “İYİ, KÖTÜ VE ÇILGIN”A (Joheunnom Nabbeunnom Isanghannom); “Acı Tatlı Hayat”tan (Dalkomhan Insaeng) “Şeytanı Gördüm”e (Akmareul Boatda) kadar birçok ‘kanlı’ ve stilize yapının yönetmeni olan Kim Jee-woon nihayet Hollywood açıklarında... Stüdyoların hükmünde çektiği ilk film “Geçit Yok” ise Kim Jee-woon’un bugüne kadar ortaya çıkardığı işlerin ortak tabanına uygun bir proje. Çünkü bu film de -tıpkı yönetmenin diğer bazı işleri gibi- çoktan sömürülmüş olan bir dramatik kurgunun izinden, ele aldığı türün curcunasına odaklı bir biçimde hareket ediyor. Zaten filmin afişinde elindeki makineli tüfekle boy gösteren Arnold Schwarzenegger sayesinde “Geçit Yok”un ruhuna dair birçok sır da açığa çıkmış oluyor.

İşin resmi boyutunu bir kenara bırakalım. “Geçit Yok”, teorik olarak bir, pratik olarak ise birçok filmin serbest bir yeniden çevrimi... Bu savı daha somut hale getirmek gerekirse, filmin, Howard Hawks’ın başyapıtı “Kahramanlar Şehri”nin (Rio Bravo) serbest bir yorumu; John Carpenter’ın “13. Karakola Saldırı”sının (Assault On Precinct 13) ise yoldaşı olduğunu söyleyebiliriz. Tam olarak bu sebeplerden, “Geçit Yok”u izlerken sinemadan yeni bir şeyler beklemek yerine nostaljik bir ruh haline bürünmeniz tavsiye olunur. Zira filme karşı olan yaklaşımınızın film hakkında oluşacak izleniminiz üzerindeki etkisi çok büyük olacak.

“Geçit Yok”un öyküsel olarak ilkel bir metni var. Bu ilkelik, filmin taşımaya heves ettiği tüm ‘B-sınıfı sinema’ değerlerinin destek ayağı... Şöyle ki, ortada FBI’ın elinden kaçırdığı azılı bir suçlu ve onun ülkeden kaçış planı var. Las Vegas’tan Meksika’ya kadar çizilen bu kaçış yolunun son durağında ise Amerikan taşrasını ve taşranın saflığını temsil eden, küçük bir kasaba var. Geçmişte mesleğinde büyük başarıları olan; lakin edildiği tecrübeler ve üniformasına bulaşan kan

araç olarak kullanırken, Hollywood işin 'reyting' tarafına bakıyor. Uzakdoğu, çokça çiğnediği sakızlardan bile tat çıkarmayı başarırken, Hollywood tazelikten yana umudunu kesmiş durumda. Bu bakımdan "Geçit Yok", şiddet ve 'yaratıcılık' meselesine yönetmenin önceki işlerine nazaran çekingen yaklaşıyor. Patlayan kafalar ve kesilen parmakların yerini birkaç ufak çizik alıyor. İstisnai birkaç sahne dışında, Kim Jee-woon en mühim estetik kaynağını ve 'bildiğiniz sahne, bilmediğiniz kurgu' yaklaşımını bir kenara bırakmak zorunda kalıyor. Halbuki "Geçit Yok", kabullendiği bayağılığına rağmen, şiddeti ve yaratıcılığı fazlasıyla arzulayan bir film.

Hakkındaki en mühim ipucunu ismi ve afişiyle veren "Geçit Yok"un ciddi ya da inandırıcı bir film olmak gibi bir derdi yok. Bu da Kim Jee-woon'un filminin en güçlü ve en çok güvendiği yanı... 'Kitsch' replikler ve 'kitsch' bir olay örgüsüyle her anı tahmin edilebilir 96 dakikasını bir tür lunapark eğlencesine dönüştüren filmin, seyircisine keyif vermediği tek bir anı dahi yok. Bu eğlence ise yaratıcı bir mizahtan değil; miadını çoktan doldurmuş, bayağı bir şakacılıktan sağlıyor. "Geçit Yok"un şakaları kimi zaman o kadar 'ciddi' ki, bu ciddiyet doğası gereği komik... Kim Jee-woon, bazı meslektaşlarının aksine, yöneldiği türü 'tersyüz' etmek yerine türünün 'düzlüğü' üzerine gidiyor. Bu da, "Geçit Yok"un büsbütün keyifli bir film haline gelmesini sağlıyor.

Artık 70'ine merdiven dayamış Arnold Schwarzenegger'in filmdeki varlığı da hiç şüphe yok ki ayrı bir paragrafı hak ediyor. Amerika'nın en sevilen valilerinden biri olduğundan emin olduğumuz Terminatör, "Geçit Yok"ta da alışıldık rengini katıyor. Yaşlılığını kabul etmiş olmasına rağmen, özgüveni yüksek; silahlar da halen eline çok yakışıyor. Schwarzenegger, "Geçit Yok"un anti-ciddi halleri için mükemmel bir seçim. Finaldeki güreş sahnesinde kalp krizinin sınırına varmış gibi görünmesine rağmen tat veriyor.

"Geçit Yok", Kim Jee-woon açısından baktığımızda sağlam ve tazeleyici bir kariyer adımı gibi görünmemesine rağmen konvansiyonel açıdan vaat ettiğini karşılayan bir film. Türü bayağılıklarıyla bir buçuk saati aşkın süresince amansızca eğlendiriyor. Ancak sinemasever, mevzu Kim Jee-woon olunca, 'temiz' çekilmiş aksiyon sekanslarından fazlasını bekliyor!

Arnold Schwarzenegger'in 'minimum mimik' formülüne uygun bir film.

Kim Jee-woon'un teknik kapasitesini ifşa edemediği gibi özel bir yönetmen olduğunu da hissettiremiyor.

miktarı nedeniyle küçük bir kasabaya yerleşip sıradan bir şerif olmaya karar veren Ray Owens da burada yaşıyor. Suça karşı koyma konusunda hiçbir deneyimi olmayan ve meslekte toyluktan kırılan ekibini de yanına alıyor ve korkunç kötü adam Gabriel Cortez'in muhtemel ziyaretine karşı bilenmeye başlıyor.

Kim Jee-woon'un okyanus-aşırı ilk projesi "Geçit Yok", yönetmenin önceki işlerine karşı bir tezat oluşturan bir film değil. Başı sonu belli, eğlenceli ve kirli... Bol aksiyon ve gürültü vadeden sinopsisiyle yönetmenin asıl yeteneği olan görsel ve teknik işçiliğe de kapılar açan cinsten... Bu açıdan ilk bakışta "Geçit Yok"un harikulade bir retro-aksiyon olmaması için hiçbir sebep yokmuş gibi görünüyor. Yani, proje, kağıt üzerinden yönetmenin yeteneğiyle şık hale gelecek bir nostalji tufanı gibi yansıyor. Asıl sorun da bu beklentinin karşısında patlak veriyor. "Geçit Yok"un nostaljik halleri kesinkes tadında; ancak filmin stilize olmak yerine 'düzgün çekilmiş' olmayı tercih etmesi Kim Jee-woon'un varlığını önemsiz kılıyor.

Hollywood ve Uzakdoğu Sineması arasındaki bazı temel farklılıklar da filmin her aşamasında Kim Jee-woon'un elini zayıflatıyor. Uzakdoğu, şiddet kavramını görselliği kuvvetlendiren bir

**ŞİDDET MESELESİNDE
FİLM, YÖNETMENİN
ÖNCEKİ İŞLERİNE
NAZARAN ÇEKİNGEN
DAVRANIYOR.
PATLAYAN KAFALAR VE
KESİLEN PARMAKLARIN
YERİNİ BİRKAÇ UFAK
TEFEK ÇİZİK ALIYOR.**

"YILMAZ CÜNEY BU FİLMİ
İZLESEYDİ ÇOK HEYECANLANIRDI."
TUNCAL KURTİZ / OYUNCU

"HİKAYESİ OLAN,
İNSANDAN YANA OLAN BİR FİLM."
ALİ ÖZGENTÜRK / YÖNETMEN

"GERÇEKÇİLİĞİYLE
SİNEMAMIZDA
EKSİKLİĞİNİ HİSSETTİĞİMİZ
YENİ BİR NEFES."
CÜNEYT CEBENOVA / BİRCÜN

"ZERRE, YAŞADIĞIMIZ DÜNYA
ÜZERİNE ÇOK ŞEY SÖYLÜYOR."
MEHMET AÇAR / HABERTÜRK

"SON VILLARIN
EN İYİ FİLMLERİNDEN BİRİ."
OLKAN ÖZYURT / SABAH

"DOLGUN SİNEMATOGRAFİSİ,
HEDEFİNİ BİLEN, DRAMATİK YAPISI İLE
KATMANLAR AÇABİLEN BİR İLK FİLM."
KEREM AKÇA / HABERTÜRK

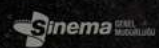
"SON DÖNEMİN EN İYİ
İLK YÖNETMENLİK DENEMESİ."
MURAT TOLGA SİN / ÖTEKİ SİNEMA

ZERRE

"ZERRE" JALE ARIKAN RÜÇHAN ÇALIŞKUR ÖZAY FECHT REMZİ PAMUKÇU ERGÜN KUYUCU DILAY DEMİROK SENCAR SAĞDIÇ CEMAL BAYKAL
MESUDE TÜRKMEN GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ MARTON MIKLAUZIC SANAT YÖNETMENİ TORA AGHABAYOVA KURGU MESUT ULUTAŞ SES MURAT ŞENÜRKMEZ MÜZİK EMRAH AĞDAN YARDIMCI YÖNETMEN AYŞEGÜL DALDAL
YAPIM KULE FİLM YAPIMCI KAĞAN DALDAL SENARYO & YÖNETMEN ERDEM TEPEGÖZ

www.zerrefilm.com

SİNEMALARDA

KÖTÜ RUH

ORİJİNAL ADI Evil Dead

YÖNETMEN Fede Alvarez

OYUNCULAR Jane Levy,
Shiloh Fernandez, Lou Taylor

Pucci, Jessica Lucas,
Elizabeth Blackmore

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 91 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**“ŞEYTANIN ÖLÜSÜ”NÜ
OLDUĞU GİBİ YENİDEN
ÇEKMEYE KALKMAK GİBİ
BİR AKILSIZLIĞA
KALKIŞMIYOR BU FİLM.
BU DA “KÖTÜ RUH”U
BİR YERE KADAR YENİ
BİR DENEYİM OLARAK
GÖRMEMİZİ SAĞLIYOR.**

STEVEN SODERBERGH, DAVID LYNCH VE NİCELERİNE İSYAN BAYRAĞI ÇEKTİREN MESELE MALUM: HOLLYWOOD stüdyolarının modern yöneticileri ve garanti para peşinde her şeyi ama her şeyi heba edebilmeleri. Şüphesiz bu yeni bir rahatsızlık değil, evvelden de durumun parlak olduğunu söylemek saflık olur. Ancak stüdyo sisteminin olmazsa olmaz işleyişinde, prestijli yönetmenlerin filmleri de kendilerine yer bulabiliyordu. Popüler sinema, ar damarı çatlamış yöneticilerin elini geçmişe uzatıp kapabildiği ne varsa yeniden çevirip hayata döndürdüğü bir zombi diyarına henüz dönüşmemişti. “Kötü Ruh” ya da orijinal ismiyle “Evil Dead”, 1981 yılında Sam Raimi’yi sinema dünyasına kazandıran, yapım öyküsüyle, ekibiyle (Coenler’in Joel’i de ekipte idi) şimdiden kutsal mertebeye erişmiş nefis bir kült (Ülkemizde “Şeytanın Ölüsü” ismiyle oynanmıştı, yazının devamında orijinal olandan bu isimle bahsedeceğiz). Dönemin muhafazakar korku sinemasını kulaklarından tutup duvara fırlattığı, onunla ne kadar muazzam bir şekilde dalga geçtiğini belirtmemize gerek var mı? Bütçesine karşılık ortaya koyduğu görsel performansın muazzamlığından bahsetmemize de lüzum yok...

Bunların ışığında 2013 model “Kötü Ruh”u değerlendirdiğimiz zaman pek de iç açıcı noktalara ulaşmıyoruz hanımlar beyler. 2013 model “Kötü Ruh”, ilk filme nazaran her şeyin ama her şeyin daha fazlasını vaat ediyor. Film “Şeytanın Ölüsü”nün tam olarak bir yeniden çevrimi sayılmaz (düpedüz değil). Hikayenin çatısını koruyor, ancak içine farklı bir olay örgüsü ve yeni karakterler ekliyor. Yönetmen Fede Alvarez, kısa filmlerle başlayan kariyerindeki bu en büyük ve en önemli işinde aslına bakarsanız birçok doğru adım atıyor. “Şeytanın Ölüsü”nü olduğu gibi yeniden çekmeye kalkmak gibi bir akılsızlığa kalkışmıyor.

Bu da “Kötü Ruh”u bir yere kadar yeni bir deneyim olarak görmemizi sağlıyor. Uyuşturucu bağımlısı depresif bir genç kız olan Mia ve şürekasının üzerine kurgulanan yeni hikayenin dramatik zirveleri ve hikayeye hizmet eden karakter zaafı yerli yerinde duruyor. Bu anlamda senaryo tıkr tıkr işleyen bir yapıya sahip. Bununla birlikte bir grup insan metruk bir kulübeye gider, burada başlarına gelmedik kalmaz klişesinin tersyüz edileli 32 yıl oluyor. Bu yüzden filmin böyle bir hedefe ulaşmakla ilgili bir kaygısı olmadığı ortada. Alvarez’in “Şeytanın Ölüsü”ne yaptığı göndermeler (Bruce Campbell’a kadar) yerli yerinde ve zeka ürünü meseleler olarak göz önünde duruyor. Filmin olağanüstü bir VFX çalışması olduğunu, perdede olup bitenlerin bir kısmı daha evvel böylesi orta derecede yüksek bütçeli filmlerde görmeye çok

da alışık olmadığımız düzeyde kanlı ve çılgın. Kabul. Ancak burada ilk kısma geri dönüyoruz. Film, “Şeytanın Ölüsü”nün yeniden çevrimi olarak bu marka altında bol miktarda para getirmesi için yapılmasına ‘izin verilmiş’ bir proje olduğunu ne yazık ki her anında bağırıyor. Hikayeyi daha da marjinalleştirdiği noktada aslında daha da muhafazakarlaşıyor, “Şeytanın Ölüsü”nden daha da kanlı, daha leş, daha mide bulandırıcı olmaya çabaladıkça daha da göze batıyor. Haliyle film başlı başına ‘eh işte’ bir deneyim olabileceksen, “Şeytanın Ölüsü”nün yeniden çevrimi gibi bir iddianın içini dolduramayan bir ‘eh işte’ oluveriyor. Bu elbisenin üzerine oturmamasının en önemli sebeplerinden biri de şüphesiz orijinal filmin hali hazırda üzerimizdeki etkisini sürdüren olağanüstü mizah anlayışının bu filmde asla

olmaması ve filmin kendisini epeyce ciddiye alması. Sam Raimi’nin şimdilerde asla cesaret edemeyeceği türden bir mizahtı “Şeytanın Ölüsü”ndeki. Hiçbir beklentisi olmayan, sadece ama sadece dönemin muhafazakar sinemasına ağız dolusu küfür savuran “Şeytanın Ölüsü” bir yanda, görsel ‘cool’u yerinde, elinde başka hiçbir şeyi olmayan “Kötü Ruh” bir yanda dururken, 2013 model bu filmi tek başına bir fenomen olarak ele alabilmemiz ne yazık ki imkansız. Böyle bir kıyaslamada ise kaybeden hep stüdyoların samimiyet yoksunu hamleleriyle yapılmış yeniden çevrimler oluyor.

Filmin görüntü çalışması ve yapım tasarımı övgüyü hak ediyor.

Hikaye marjinalleştiği noktada aslında daha da muhafazakarlaşıyor.

**FİLM BAŞLI BAŞINA
‘EH İŞTE’ BİR DENEYİM
OLABİLECEKKEN,
ORIJİNALİNİN
YENİDEN ÇEVİRİMİ
OLMAK GİBİ BİR
İDDIANIN İÇİNİ
DOLDURAMAYAN BİR
‘EH İŞTE’ OLUVERİYOR.**

SUÇ ORTAĞI

ORJİNAL ADI Stolen

YÖNETMEN Simon West

OYUNCULAR Nicolas Cage,

Josh Lucas, Danny Huston,

Malin Akerman, Sami Gayle

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM Duka Film

TEK CAZİBESİ, NEW ORLEANS GİBİ BİR KENTTE ÇEKİLMESİ OLAN BU FİLMİN SİRADANLIĞINA DAYANMAK SON DERECE GÜÇ.

LÜTFEN RAKAMLAR GEREKSİZ GELMESİN: SİNEMA ENDÜSTRİSİ ÇARKLARININ ASLA YAVAŞLAMAMASI GEREKTİĞİNE DAİR sadece tek bir örnek bile geneli özetliyor. Bu örnek Nicolas Cage! Kariyerine 1981'de başlasa da, "Suç Ortağı"nın (Stolen) yönetmeni Simon West'in ilk filmi olan "Con Air"den (1997) 2012'ye, bu 16 yılda kaç yapımda çalıştığına baktığımızda, karşımıza, animasyon seslendirmeleri de dahil 37 film çıkıyor. Ortalama her yıl en az iki film. Üstelik bu filmlerin tamamına yakını orta ve büyük bütçeli; bir kısmına da Cage'in şirketi Saturn Films ortak. İşte tam da bu nedenle, yüz binlerce insanın para kazandığı bu sektörde neden bu kadar vasat ya da düpedüz kötü filmle karşılaştığımız sorusuna, Cage gibi Oscar ödülü kazanmış bir aktörün oluşturduğu yüz milyonlarca dolarlık 'işlem hacmi'ni düşünerek takılmamız gerekir diye düşünüyorum.

Öte yandan, tek cazibesi, New Orleans gibi her daim 'sihir merkezi' olan bir kentte çekilmesi olan "Suç Ortağı"nın sıradanlığına dayanmak ise

güç. Üç kişiyle banka soyup tek suçlu olarak yakalanan, sekiz yıl sonra şartlı tahliye olduğunda da, kızını kaçıran eski ortağının istediği parayı bulmak için zamanla yarışan adamın hikayesi, yeni bir şey sunmuyor. Peşinde aynı anda FBI olan banka soyguncusunun aksiyon becerileri de, mantığı zorlayan yeni bir hırsızlıkla, araba takiplerinden ibaret!

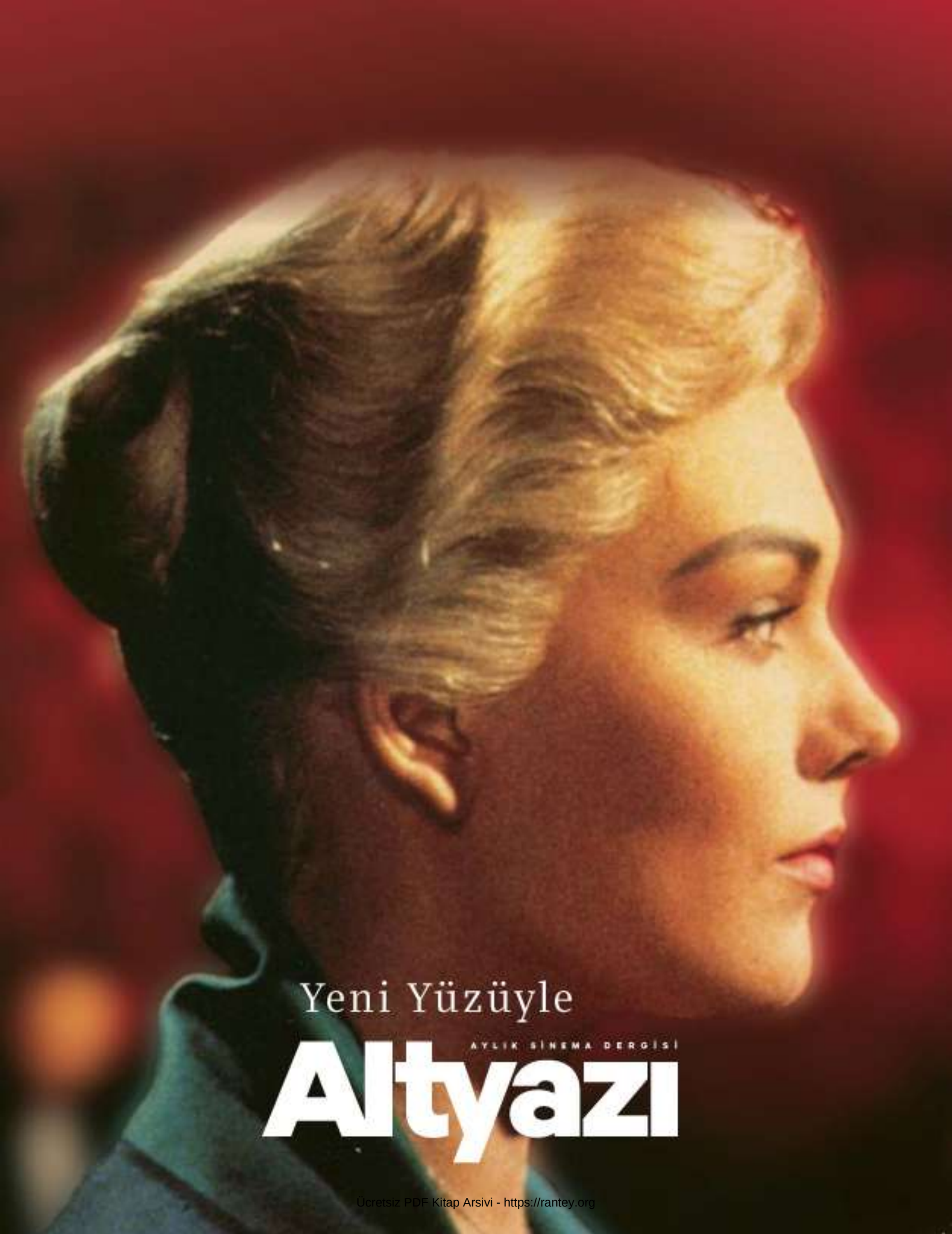
Simon West, "Suç Ortağı"na göre takriben 2,5 misli bütçeye sahip "Cehennem Melekleri 2" (The Expendables 2) adlı her yaşta aksiyon oyuncusunun koşuşturduğu filmdeki büyük sahnelerden sonra, biçimsel anlamda herhangi bir yaratıcılık sergileyemiyor. Oysa çok iyi bir yönetmen, en sıradan öyküden bile parlak birkaç sahneyi hafızalara çakabilir. Keşke bu filmde de geriye anımsayacağımız bir plan kalabilseydi.

Bir ara anadili İsveççe konuşan Malin Akerman, filmin sürükleyici unsuru ve yukarıdaki iki yıldızın biri onun.

Ah, aralarına yıllar girmiş baba-kız arasındaki soğukluğun ısındığı o final yok mu? Bayılıyor.

Yeni Yüzüyle

AYLIK SINEMA DERGİSİ

Altıyazı

KAYIP BALIK NEMO

ORJİNAL ADI Finding Nemo

YÖNETMENLER Andrew Stanton,
Lee Unkrich

SESLENDİRENLER Albert Brooks,
Ellen DeGeneres,

Alexander Gould, Willem Dafoe,
Brad Garrett, Geoffrey Rush,
Elizabeth Perkins, Eric Bana

YAPIM 2003 ABD

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM UIP

BİZİM KÜÇÜK, SEVİMLİ BALIK NEMO, 10 YILDIR HAYATIMIZDA. TÜRKİYE'DE DİĞER ÜLKELERDEN HAYLİ GEÇ (2004 başlarında) vizyona giren "Kayıp Balık Nemo", 10. yıldönümünde bu kez üç boyutlu olarak hem eski hayranlarıyla hem de yeni kuşak çocuklarla buluşuyor. Okyanusun dibini, oradaki canlıları, başroldeki balıkları kusursuz betimleyen bir animasyon olarak filmi ne kadar övsek az. Aynı şekilde hikaye, kurgu ve diyaloglar da eşine kolay rastlanmayacak bir uyum içerisinde akıp gidiyor. 2003'te gişe rekorları kıran, en iyi animasyon dalında Oscar'ı kucaklayıp müziği, kurgusu ve senaryosuyla da bu ödüle aday olan "Kayıp Balık Nemo", ilk günkü parlaklığıyla yerli yerinde. Üzerine eklenen 3D özelliği ise, tüm bu görkemim üzerine 'derinlik' yani 'boyut', yani 'eğlence' katmış oluyor.

Görmeyen kalmamıştır diye düşünsek de, kısaca özetlemekte fayda var. Daha dünyaya gelmeden, annesini ve larva halindeki 399 kardeşini bir büyük balığın saldırısı sırasında kaybeden Nemo, babası Marlin tarafından büyütülür. Okul çağı geldiğinde, Marlin'in korkuları da başlar. Bir yüzgeci diğerinden daha kısa olan minik Nemo, pımpirikli babasının gözetiminde okula gidip gelir. Ancak Nemo, babasının kendisine güvenmemesinden dolayı öfkelenir ve cesaretini ispatlamak isterken insanlar tarafından yakalanır. Avustralya'da bir akvaryuma hapsedilen, Darla adlı haşarı ve balıklara zarar veren bir çocuğa hediye edilmeyi bekleyen Nemo, akvaryumdaki diğer balıklarla kaçış planları yaparken, babası da okyanusları aşarak kendisine ulaşmaya çalışır. Marlin'e bu yolculukta, filmin de en şahane karakteri olan, saniyeler içerisinde her şeyi unutupveren 'balık hafızalı' Dory eşlik edecektir.

Çocukların sinemaya kendi başlarına değil, ebeveynleriyle gittiğini gayet iyi bilen

yapımcılar, zaten animasyonlara daima büyükleri de cezbedecek bir şeyler katmışlardır. Ancak "Kayıp Balık Nemo", çocuklar olmadan da büyüklerin kendi başlarına ayıla bayıla seyredecekleri, zekice esprilerle dolu, aynı zamanda hüznü, hatta finalde gözyaşı dökülebilen, dört dörtlük bir yapıt. Çocuklar Nemo'nun peşine takılarsun, büyükleri bekleyen sürprizler öyle çok ki... Örneğin Nemo yakalandıktan sonra babası Marlin derdini diğer balıklara anlatırken "Bu insanlar her şeyi kendilerine ait sanıyor" der demez, bir balık cevabı yapıstırıyor: "Kesin Amerikalıdırlar!".

Aralara serpiştirilen, unutulmaz sinema klasiklerine yapılan göndermeler de şahane... Vejetaryen olmaya çalışan köpekbalığı bizimkileri kovalarken, "Cinnet"te (The Shining) baltayla parçaladığı kapı aralığından

2003'TE GİŞE REKORLARI KIRAN, EN İYİ ANİMASYON OSCAR'INI KUCAKLAYAN, KURGU VE SENARYOSUYLA DA BU ÖDÜLE ADAY OLAN "KAYIP BALIK NEMO", İLK GÜNKÜ PARLAKLIĞIYLA, FAKAT BU KEZ 3D OLARAK SEVENLERİNİN ÖNÜNDE.

bakan Jack Nicholson'ın meşhur repliğini sarf ediyor: "Here is Bruce!". Balıklara zarar veren Darla, akvaryumdaki Nemo'yu almaya geldiğinde "Sapık" (Psycho) filminin düş sahnesindeki müziği devreye giriyor. Martıların biriktiği sahne doğrudan "Kuşlar" (The Birds) filmine gönderme... Dory ve Marlin'in balina tarafından yutulduğu bölümler "Pinokyo"dan (Pinocchio) alıntı... Nemo ise Jules Verne'in meşhur "Denizler Altında 20,000 Fersah" adlı romanındaki Kaptan Nemo'nun adaşı...

Baba-oğul sevgisinin yanında, çocuklara karşı 'korumacı' olmak isterken onların özgüvenine zarar verebilen ailelere de 'ders' vermeye çalışan, onları uzaktan kollayarak cesaretlendirmenin önemine değinen film, 2005 yılı başında dünya çapında 22 milyon DVD satışı elde ederek tüm zamanların rekorunu kırmıştı.

2000'ler boyunca artık 'Altın Çağ'ını yaşamış olduğunu rahatlıkla söyleyebileceğimiz Pixar'ın pek çoklarına göre başyapıtı olarak görülen "Kayıp Balık Nemo", final jeneriğinde resmigeçit yapan, bazen yazılara bazen bize şaşkın şaşkın bakan karakterleriyle de son karesine dek izleniyor. Filmden akılda en çok kalan ve muhtemelen dilinize dolanacak en esprili şeyse, martıların "Mine, mine, mine!" ("Benim, benim, benim!") sesi çıkararak avlanmaya çalışmaları. 3D'si yapılmamış olsaydı bile "Kayıp Balık Nemo", her akla geldiğinde ömür boyu izlenecek, ölümsüz bir animasyon.

2015'te devam filmi "Finding Dori" geliyor.

Pixar'ın bu ayarda yeni bir şey üretmek yerine, klasikleri 3D yapıp yapıp vizyona sürmesi.

**KÖPEKBALIĞI
BİZİMKİLERİ
KOVALARKEN,
"CİNNET"TE BALTAYLA
PARÇALADIĞI KAPI
ARALIĞINDAN BAKAN
JACK NICHOLSON'IN
MEŞHUR REPLİĞİNİ
SARF EDİYOR.**

TEKSAS KATLİAMI

ORJİNAL ADI Texas Chainsaw

YÖNETMEN John Luessenhop

OYUNCULAR Alexandra Daddario,

Dan Yeager, Trey Songz,

Scott Eastwood,

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 92 dk.

DAĞITIM Tiglon (Fida Film)

KARŞIMIZA GELEN YENİ
"TEKSAS KATLİAMI",
ARADAKİ BÜTÜN FİMLERİ
YOK SAYIP İLK FİLMİN
PEŞİNE TAKILIYOR.

TOBE HOOPER'IN 1974 YAPIMI İLK "TEKSAS KATLİAMI" (THE TEXAS CHAINSAW MASSACRE) FİLMİ BUGÜNÜN GENÇ seyircisi için artık belki de sıradan bir 'slasher' sayılır. Ama 70'ler korku sineması içinde Hooper'ın filmi içerdiği 'göstermecilik' anlayışıyla farklılaşmıyordu. İçerdiği vahşet ve tedirginliğindeki inandırıcılığın yanı sıra, 'kaçışsızlık' duygusunu zavallı genç kurbanlarına olduğu kadar izleyicisine de başarıyla tattırmasıyla diğer örneklerinden ayrılıyordu. Amerikan güneyinin korku öğelerinden biri olarak görülen (1972 tarihli John Boorman filmi "Kurtuluş/Deliverance"ı da düşünün burada) 'redneck'lerden yamyam bir aile ve onların testeresiyle kasaplık görevini üstlenmiş zeka özürlü genç ferdi, tüyler ürperten bir 83 dakika yaşatıyordu seyirciye... Tabii devam filmleri, 'yeniden çevrimi' ve çakmaları çekildi yıllarca...

Hollywood'da başarılı kült serileri geri sarıp yeniden başlatma akımının bir getirisi olarak "Teksas Katliamı" da 2003'te resmi bir 'yeniden çevrim'e kavuşturulmuştu. Şimdi karşımıza

gelen yeni "Teksas Katliamı" ise aradaki bütün filmleri yok sayıp ilk filmin peşine takılıyor. Hooper'ın orijinalinin 3D olarak yenilenmiş bir özetini jeneriğine yayan film, Sawyer ailesinin kasabalı tarafından katledilmesine rağmen içlerindeki kundaklık bebeğin başka bir çift tarafından büyütülmesi 'açılımı'yla başlıyor.

Artık büyümüş, güzel bir genç kadın olmuş Heather, varlığından bile haberdar olmayan büyükannesinin vasiyeti yüzünden aynı kasabaya geri dönüyor. Hem de kuzeni Derisurat (Leatherface) için yeni kurbanlarla birlikte...

"Teksas Katliamı" beklenmedik gelişmeler ve tansiyonu yüksek bir kurguyla başlamasına rağmen tutarlı bir gidişat gösteremiyor. Ortalarında klişe slasher tuzaklarına düşüyor ama yine de belli bir seyir keyfi veriyor...

İlk kez 2010'da "Percy Jackson" da dikkatimizi çeken Alexandra Daddario güzelliğiyle cezbediyor...

İçinde iPhone'un 'facetime' özelliğinin de kullanıldığı cinayet sekansı bu serinin karakterine hiç uyuyor mu?

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

YABANCI

YÖNETMEN Filiz Alpgezmen
OYUNCULAR

Sezin Akbaşoğulları,
Caner Cindoruk, Serkan Keskin,
Selen Uçer

YAPIM 2012 Türkiye
SÜRE 94 dk.

DAĞITIM Tiglon (Filmoda)

**“YABANCI” TIPKI 1980
SONRASI POLİTİK
YERLİ FİLMLER GİBİ HEM
DİDAKTİK TUZAKLARA
DÜŞÜYOR HEM DE ONLAR
GİBİ KEKEME CÜMLELER
KURUYOR. AMA İYİ FİLM
DEĞİL DEYİP KESTİRİP
ATMAK DA DOĞRU DEĞİL.**

1 980 SONRASI TÜRK SINEMASI İYİ İNCELENDİĞİNDE ÜLKENİN SIKIŞMIŞLIĞI İÇERİSİNDE HERKES GİBİ KENDİNİ BASKI altında hisseden sinemacıların da isyanlarını senaryolar üzerinden dillendirdiği görülür. Politik ya da ufaktan politik meseleleri dert edinen filmlerdeki, çoğu zaman masa başında geçen ülkenin gidişatıyla ilgili fikir beyan edilen sahneler bu yüzden ortaya çıkmıştır. O sahnelerde konuşan aslında karakterler değil, senaristlerdir. Didaktik bir söylem alır başını gider. Filmlerin elini epey zayıflatan bu sahneler, daha soğukkanlı bakınca her şeyin yasaklandığı ifade özgürlüğünün kısıtlandığı bir ortamda sinemacıların da kekemeleştığının göstergesidir.

Filiz Alpgezmen’in ilk filmi “Yabancı”nın ruhen bu filmlerle bir akrabalığı var. “Yabancı” da tıpkı 1980 sonrası filmler gibi hem didaktik tuzaklara düşüyor hem de onlar gibi kekeme cümleler kuruyor. Aslında kağıt üzerinde iyi bir konu eşelendiği açık. Babası 12 Eylül mağduru olan Özgür’ün günümüz Türkiye’siyle tanışması ve 30 yıl öncesiyle 30 yıl sonrasını kıyaslamaya çalışması kıymetli bir çaba. Ama böylesi derinlikli bir kıyaslamada kavramlar, bakışlar hep karışıyor ve gittikçe senaristin konuştuğu, inandırıcılık sorununun baş gösterdiği, karakterlerin güdükleştiği, güncel olaylara kaba bir yaklaşımın hakim olduğu bir filmle baş başa kalıyoruz. Filmin ilk yarısındaki bireysel Türkiye keşfi oryantalist bir bakışla verilse de çok sorun teşkil etmiyor. Ne de olsa Özgür bir yabancı! Özgür’ün 12 Eylül günlerinde yaşananları öğrenmesi filmin yolunu bulmasına neden olsa da ikinci bölümde işler sarpa sarıyor. Özgür’ün Ferhat ile muhafazakar akrabalarını ziyarete gittiği bölüm filmin raydan ufak ufak çıkmasına neden oluyor. Aslında Türkiye’nin nasıl muhafazakarlaştığının anlatılmak istenmesi cesurca. Ama göndermelerden tutun da resmedilen ‘mahallenin’ tanınmamasından

kaynaklanan bakış, kaba bir yaklaşıma neden oluyor. İnandırıcılık sorunları baş gösteriyor. Hele hele kadınlar arasında geçen kimi diyalogların çok kaba kaçtığını söylemek gerek.

Tabii ilk film zafiyeti de yok değil. Sorunlu baba-kız meselesi, 12 Eylül mağduriyeti, muhafazakar Türkiye’nin halleri, mağduriyet aşkı, yabancı bir insanın yeni bir ülkeyi keşfi gibi her biri neredeyse bir film konusu olacak konular “Yabancı”nın içinde kendine yer buluyor bulmasına da hiçbir derinlikli bir şekilde anlatılamıyor. “Yabancı”nın omuzlarındaki yük çoğaldıkça da filmin gücü tükeniyor. Yürüyemiyor!

Filmden geriye iyi olarak kalan Serkan Keskin’in performansı, açıkçası. Özellikle evin bahçesindeki planda Özgür’le konuştuğu sahnede sade ama iz bırakan bir oyunculuk

sergileyerek “Yabancı”nın unutulmazı oluyor Serkan Keskin. İyi bir oyunculuk kumaşına sahip olduğunu düşündüğümüz Caner Cindoruk ise beyazperde serüveninde yine kendini gösterme konusunda telaşlı. Kamera ya bir türlü ısınmadığını yine düşündürüyor bize... Başroldeki Sezin Akbaşoğulları’nın ise performansı ile ana karakter olarak senaryodan gelen zaafı toparlamaya gücü yetmiyor.

Ama “Yabancı”yı iyi bir film değil diye kestirip atmak da çok doğru gelmiyor. Öyle ya da böyle Türkiye’de yaşanan kutuplaşmanın izleri var bu filmde. Kutuplaşmanın getirdiği kaygıların, farklı ‘mahallelerin’ birbirini tanımamasının ve ön yargıların keskinleştiğinin izleri net bir şekilde görülüyor. Zaten finale doğru daha da billurlaşıyor bu önyargılar. İçki satışına engel olmak isteyen ‘özel tim’lerin

filmde birden ortaya çıkması gibi mesela... Ama nasıl 12 Eylül baskısı sinemacıları kekemeleştirdiyse, günümüz Türkiye’si’ndeki baskıların da bu filmi kekemeleştirdiğini düşünmemek elde değil.

Malum şimdilerde muhafazakar kesimin sinemayla ilişkisinin arttığı ama yetkin bir şekilde varlık gösteremediği bir dönemdeyiz. Bir iki örnek dışında propaganda sinemasının kalıpları içerisinde değerlendirilecek yapımlar ortaya çıkıyor. Kemalist ve laik kesimin de benzer bir bakış açısıyla sinemaya yaklaşması, açıkçası sinemamız adına üzücü.

Filmde sürekli gözükten köpek metaforu.

Muhafazakar kadınlar arasındaki cinsel içerikli konuşmalar, gerçekten çok sırtıyor!

**TÜRKİYE’DE YAŞANAN
KUTUPLAŞMANIN
İZLERİ VAR BU FİLMDE.
FARKLI
‘MAHALLELERİN’
BİRBİRİNİ
TANIMAMASININ VE
ÖNYARGILARIN İZLERİ
GÖRÜLÜYOR.**

CESUR BALIK 2

ORIJINAL ADI The Reef 2: High Tide

YÖNETMENLER Mark A.Z. Dippé,

Taedong Park

SESLENDİRENLER Drake Bell, Andy

Dick, Fran Drescher, Frankie Jonas

YAPIM 2012 Güney Kore-ABD

SÜRE 80 dk.

DAĞITIM Tiglon (Fida Film)

İLK FİLM GİBİ İKİNCİSİ DE ABD'DE TASARLANIP GÜNEY KORE'DE ÜRETİLMİŞ VE YİNE KÖPEKBALIĞI TROY'UN SALDIRISINA ODAKLANIYOR.

FİLM BİR TERS KÖŞE İLE BAŞLIYOR. İNSANLARCA HAPSEDİLMİŞ BİR KÖPEKBALIĞI OLAN TROY'UN HALİ, BAŞTA EPEY ACIKLI.

Ama oradan geçen ve cebinde bir anahtar destesi taşıyan saf bir balık tarafından salıverilince, asıl tehdidin o olduğunu anlamak güç olmuyor. Gerçi, bizde 2007'de gösterime giren ilk filmi DVD'den defalarca izleyip ezberleyen küçükler için çok daha kolay olabilir.

Animasyonu taşeronla verme geleneğinin ilk örneklerinden olan "Cesur Balık" gibi ikincisi de, ABD'de tasarlanıp Güney Kore'de üretilmiş. Bir çeşit "Kayıp Balık Nemo" (Finding Nemo) benzeri okyanus çapındaki arama çalışması, Troy'un kaçırdığı Cordelia'yı sevgilisi Pi'nin bulmasıyla sona ermişti. Troy'un ikinci saldırısına karşı, Pi bu kez bütün balıkların hazırlık yapmasını öneriyor. Sloganı "Çok çalış, asla vazgeçme". Ama Troy'un ajanı Ronny'nin nedense bir dans gösterisi hazırlama önerisi daha çok rağbet görüyor, "Ben savaşçı değil, dansçıyım" diyenler çoğunlukta. Balıkların dansının filme eğlence getiren unsur olması

güzel de, savaşmanın gerekliliği mesajı küçük izleyiciler için fazla gerçekçi gibi.

Oysa turuncu balık Pi'den başlayarak, deniz hayvanlarını ve rengarenk mercan kayalıklarını izlemek o kadar iç açıcı ki, bir an film keşke bu gösteri üstüne olsaydı diye düşündürmüyor değil. "Köpekbalığı kuyruğu tekmelemek" sadece kulağa sevimli geliyor ne de olsa.

Ronny'nin ihanetinin açığa çıkmasıyla, hep beraber Cordelia'yı kurtarmaya gidişleri güzel yine de. "Ne olduğun değil, ne yaptığın önemli" diyerek köpekbalığı olmasına rağmen Ronny'yi aralarına almalarından başlayarak, görece heyecan verici bir ekip olmaya başlıyorlar. Ama zafer için Yoda benzeri kaplumbağa ve onun deniz ejderhası tanıdıklarına da ihtiyaçları var, konuya gereksiz karışıklıklar ekleme pahasına.

Canlı renklerinin çarpıcı olmadığını söylemek zor.

Büyükler hitap etmek bir yana, küçükler için bile özel olarak çekici bir yanı olmayabilir.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

BAHAR İSYANCIDIR

★
YÖNETMEN Selma Köksal
OYUNCULAR Volga Sorgu, Selma Köksal, Çimen Turunç Baturalp
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 88 dk.
DAĞITIM Oyuncular Production

80'LERİN 'BUNALIM' TABİR
EDİLEN VE SANATI MESAFELİ
SUNDUĞU İÇİN SEYİRCİYLE
İLİŞKİ KURAMAYAN
FİLMLERİNİ ANIMSATYOR.

FİLMLERİN İDEOLOJİK DURUŞLARI İLE 'FİLM' OLABİLME YETERLİLİKLERİ ZAMAN ZAMAN BİRBİRİNDEN AYRI DÜŞER. Bir filmin savunduğu fikre, tartışmaya açtığı kavrama saygı duyarsınız ancak izlediğinizin senaryosuyla, oyunculuğuyla, kamerasıyla bir sinema eseri olduğundan emin olamazsınız (tabii ki bunun tersi de mümkün). Dolayısıyla saygı duyduğunuz, filmde söylenen fikir ve politik duruş olur; filmin bizatihi film oluşu değil... Hele bir de birden fazla sorunsal tek filmde anlatılmak isteniyorsa, iş iyice içinden çıkılmaz bir hal alır. "Bahar İsyancısı" da da benzer bir durum söz konusu. Onat Kutlar'ın katledilmesinden Cumartesi Anneleri'ne, Hayata Dönüş Operasyonu'ndan kapitalist sisteme direnişe kadar birçok temayı bir filme sığdırma çabası, izleyici için saygı hissinden başka bir yere varamıyor maalesef.

Reklam ve dizilerin temsil ettiği kapitalist sisteme direnip tiyatro yapmaya çalışan bir grup 'isyankar'ın mücadelesini izliyoruz filmde. Her ne kadar fikir aldıkları uzman "Sanat, sistemi

değiştiremez" dese de bu insanlar her türlü maddi imkansızlıklara rağmen ayakta durmaya, Kafka'nın eserlerini sahneye uyarlamaya, sisteme direnmeye çalışıyorlar.

İsyan ettiren birçok konunun peşisıra anlatılması kadar hikayenin çok karakter üzerinden yürütülmeye çalışılması da bütünlüğü darmadağın ediyor. Bu dağınıklığının sonucu olarak da "Bahar İsyancısı", 80'lerin 'bunalım' tabir edilen ve sanatı fazla mesafeli sunduğu için seyirciyle bir türlü ilişki kuramayan filmlerini anımsatıyor. Gerçekten de filmin ruhu 80'lerde kalmış gibi duruyor. Evet, karamsar ama sadece o kadar... Doğrusunu söylemek gerekirse Selma Köksal, ilk sinema filmi "Fikret Bey"de, benzer temaları tek karakterle ve daha derli toplu beyazperdeye aktarmıştı.

Volga Sorgu ve Mahir Günsiray'ın varlığı...

Seyirciyi sorunlarına ortak edecek sinemasal yeterlilikten yoksunluğu...

GEÇİT YOK

KÖTÜ RUH

SUÇ ORTAĞI

TEKSAS KATLIAMI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BAHAR İSYANCIDIR							
CESUR BALIK 2							
GEÇİT YOK	★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KAYIP BALIK NEMO	★★★★★	★★★★★		★★★★★	★★★★		★★★★★
KÖTÜ RUH							
SUÇ ORTAĞI		★★					
TEKSAS KATLIAMI				★★			
YABANCI		★★		★★	★★	★★	
CROOD'LAR				★★★★			
DEV AVCISI JACK	★★	★★★★		★★	★★		
EL CİN		★					
G.I. JOE: MİSİLLEME		★★		★★			
GAZETECİ ÇOCUK		★★★★					★★★★★
GÖÇEBE		★★		★★			
HITCHCOCK	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KOLEKSİYONCU 2		★★	★	★	★		
KORKUNÇ BİR FİLM V		★					
LANET		★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
MUTLULUK		★★★★			★★★★		
OBLIVION				★★★★			★★★★
ÖLDÜREN TUTKU		★★★★		★★★★★			★★★★★
SICAK KALPLER				★★★★			★★★★★
ZERRE		★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	
HOBBİT: BEKLENMEDİK YOLCULUK	★★★★★	★★★★★		★★★★★	★★	★★★★	★★★★★
İNGİLİZ HASTA	★★★★★	★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★

SERKAN ACAR'IN ARDINDAN: “HAYAT MI BU?”

18 Nisan'da kaybettiğimiz **Serkan Acar**, Fenerbahçe'nin efsane futbolcularındandı ve **Orhan Aksoy**'un 1973'te Altın Portakal kazanan filmi **“Hayat Mı Bu?”**nun başrol oyuncularından biriydi. **Sarı-lacivert** bir dünyada, huzur içinde yatsın...

SONSUZLUĞA UĞURLANAN SERKAN ACAR, ÇOCUKLUĞUMUN FENERBAHÇE'SİNİN, BENİM 'RÜYA TAKIMIM'IN DEĞİŞMEZ FUTBOLCULARINDAN BİRİ VE EN YAKIŞIKLISIYDI. HATIRLAMAK VE ADLARINI

saymak bile çok güzel: Geniş kadroda, kalede Datcu ya da Yavuz Şimşek; geride Niyazi, Yılmaz, Timuçin Çuğ, Cevher, Ercan; ortada 'sarı' Levent, Fuat, Ziya, Serkan, Nedim, Ersoy; ileride Ostojic, Numan, Canan ve idolüm 'Bay Gol' Osman Arpacıoğlu... Gerçekten de rüya gibi bir kadrodur bu ve 1948 doğumlu Serkan Acar, Fenerbahçe'nin unutulmaz kaptanlarından biri olarak sarı-lacivert tarihe adını gerçek anlamda altın harflerle yazdırmıştır.

Klasik deyimle Fenerbahçe'yi Fenerbahçe yapanlardan biriydi Serkan Acar. Kulübün altyapısından yetişerek 14 yıl faal futbolculuk yapmış, beş kez lig şampiyonluğu yaşamış, futbolculuk yaşamına nokta koyduğu 1980'den beri de menajerlik, kulüp müdürlüğü ve idari koordinatörlük görevleriyle kulübümüze hizmetini sürdürmüştü. Tüm bunların yanı sıra, Ayşecik, yani bir dönemin ünlü çocuk yıldızı Zeynep Değirmencioğlu'yla evli olmasının da etkisiyle, yalnızca bir kez de olsa beyazperdede de görünmüş ve o tek filmle, “Hayat Mı Bu?”yla sinema tarihimize de geçmişti. Orhan Aksoy'un 1972'de çektiği “Hayat Mı Bu?”, 1973'te 10. Altın Portakal Film Festivali'nde birincilik kazanır ve Acar'ın sinemamızda tek filmle bıraktığı iz, ödülle de süslenmiş olur.

Açık söylemek gerekirse, genel yapısı itibarıyla bugün Altın Portakal'da ön elemeyi geçmesine bile sürpriz gözüyle bakılabilecek “Hayat Mı Bu?”nun, gene de Yeşilçam'ın o tuhaf ve benzersiz anlatımından kaynaklanan özellikleri ve kendince güçlü yanları da vardır. Öykü ve Hamdi Değirmencioğlu'na Altın Portakal kazandıran senaryo, hakikaten 'acayip'tir

örneğin. Enteresan tesadüfler, şaşırtıcı bağlantılar, seyircinin üstüne üstüne gelir durmadan ve ne yapıp edip adeta sımsıkı yakalar, bırakmaz.

İzzet Günay'ın canlandığı Suat, evlidir ve karısı doğum yapmak üzeredir. Fakat günün birinde eski sevgilisi Selma'dan (Semra Sar) bir mektup alır. Genç âşıklar, kızın babasının hiçbir gerekçe göstermeden Suat'ı istememesi üzerine evlenememişler, bunun üzerine Suat, başka bir kızla gönülsüz bir evlilik yapmıştır. Suat, Selma'yla buluşunca onun da hamile olduğunu öğrenir, o çocuk da kendisindendir. Nikahlı karısı erken doğum sırasında ölür, çocuk kurtulur. Bu sırada Selma da bir erkek çocuk dünyaya getirir ve Suat'la evlenir. Suat, iki çocuk babası olmuştur ama karısının çocuklar arasında ayırım yapmaması için ikisini birden sütanne Nazlı Teyze ve Murat Amca'ya emanet eder. Üstelik yaşlı çiftte bir de yemin ettirir: Hangisinin Selma'nın gerçek çocuğu olduğu, sonsuza dek bir sır olarak kalacaktır, öyle ki Suat bile bunu bilmeyecektir ve Serkan ile Sertan adlarındaki çocuklar en az altı yıl kendilerinden uzak tutulacaklardır.

Selma, bir anneye yapılabilecek bu akıl almaz acımasızlık karşısında isyan eder. Fakat Suat ısrarlıdır... Derken Selma bir trafik kazası geçirir ve ölmek üzereyken hangisinin öz oğlu olduğunu tekrar sorar. Suat, bu 'son istek' karşısında dayanamaz ve 'Serkan' der ama aslında doğruyu söyleyip söylemediğini bilmemektedir. Selma, bir mucize eseri ölümden kurtulur. Suat haklı çıkmıştır, gerçekten de artık yalnızca Serkan'a iyi davranmakta, Sertan'a üvey muamelesi yapmaktadır.

Yıllar geçer... Serkan Fenerbahçeli ünlü bir futbolcu, gerçek yaşamda da kardeşi olan Sertan ise başarılı bir piyanist

olmuşlardır. İki kardeşin arası çok iyidir, ailede de hiçbir sorun kalmamıştır ama delikanlıların karakterleri epeyce farklıdır. Üstelik aynı kıza âşık olurlar... Film tipik bir 'ikimiz de sevmiştik' kulvarına girmişken Sertan'ın kan kanseri olduğu anlaşılır, fakat kendisi bunu bilmemektedir, daha doğrusu yalnızca anne-babası bilmektedir. İki kardeşin ortak aşkı Ayşe'nin annesi de o küçükken kan kanserinden ölmüştür ve babası Sertan'ın doktorudur. Ayşe, Serkan'la evlilik kararı verir, fakat Selma'nın ısrarları sonucu Sertan'la evlenmeye razı olur. Nikah gecesi, tüm düğümler çözülür, gerçekler ortaya çıkar ve Sertan, Ayşe ile Serkan'a mutluluklar dileyerek intihar eder.

Serkan Acar'ı birkaç kez antrenman yaparken ve Fenerbahçe'nin Eskişehirspor'u Fuat ile Canan'ın gollerıyla 2-0 yendiği maçtaki gerçek görüntüleriyle izlediğimiz “Hayat Mı Bu?”, Yeşilçam'ın “Bir damla gözyaşının bin şarkıdan daha kıymetli olduğu” zamanlarından kalma, ve evet, şaka maka Altın Portakal kazanmış bir filmidir.

Unutulmaz kaptan Serkan Acar'ı, sevgiyle saygıyla anıyorum. Sarı-lacivert bir dünyada, huzur içinde yatsın.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

OTOMATİK PORTAKAL

Neredeyse her filmi başyapıt düzeyindeki **büyük usta Stanley Kubrick'in** 1971 yapımı Anthony Burgess uyarlaması “Otomatik Portakal” (**A Clockwork Orange**), bizleri benzersiz bir karakterle unutulmaz bir yolculuğa çıkarır. **Malcolm McDowell'in** ‘sağlıksız’ performansı ile canlanan Alex, ‘bütün kötülüklerin anası’ndan ‘kurban’ olmaya doğru evrilir bu yolculukta. Sansür yüzünden bizde 1996’da vizyona girebilen, gerçek bir başyapıt.

ANTHONY BURGESS’İN, 2. DÜNYA SAVAŞI LONDRA’SINDA KARISIYLA BİRLİKTE SALDIRIYA UĞRAYIP SOYULMASINDAN ESİNLENEREK YAZDIĞI VE 1962’DE YAYIMLANAN AYNI ADLI ROMANINDAN BÜYÜK USTA STANLEY KUBRICK TARAFINDAN BEYAZPERDEYE TAŞINAN “OTOMATİK PORTAKAL” (A CLOCKWORK ORANGE), GELECEĞİN ‘KÖTÜCÜLLÜK’ üzerine kurulu olabileceği varsayımını ‘rahatsız edici’ bir gerçeklik duygusuyla verir. Bu ‘kılçıklı’ başyapıt, insanlığın karamız yüreğine tuttuğu aynayı onun anatomisini çıkarır adeta.

Film, öykünün baş kahramanı Alex’in (Malcolm McDowell) kötülüğü özümsemiş bakışlarıyla açılır. Çetesiyle birlikte şiddetin her türlüşüne eğilimli bu genç adam, estirdikleri terörün kurbanı olmaya doğru gitmektedir. Dayak, tecavüz, aşağılama, yağmalama gibi ‘sıradan’ eylemlerin onları günün birinde cinayete kadar götürmesi ise Alex için ‘yolun sonu’ demektir. Otorite tarafından hapsedilen, sonra da yeni bir ‘ıslah’ çalışması için ‘denek’ olarak kullanılacağı tesise götürülen kahramanımız, burada ‘iyi’ olması için özel bir araştırmaya alet edilir. İçindeki şiddet duygusunu törpüleyip yok etmeye dayalı bu ‘acımasız’ çalışma meyvelerini verir, ama Alex için trajedinin sonu gelmemiştir daha, hatta taptaze bir başlangıç yapmıştır genç adamın kötücül yazgısı...

Burada okuduğunuz hikaye, insanlığın ‘kirlili’ yüzünü yansıtan

en can alıcı trajedilerden birini gözler önüne serer. Burgess’in metninden sızan karamsarlığı daha da kıskırtarak yansıtan Kubrick, başyapıtı “Otomatik Portakal” aracılığıyla insanlığı yargılar, giderek onu mahkûm eder. İnsan doğasının içinde var olan gizli ya da açık şiddetin üzerine yüklenir usta yönetmen, şiddetle olan alışverişimizi her adımda daha da keskinleşen bir yapıyla yüzleştirir. Alex’in cellattan kurbanı, oradan sıradanlığa, ardından da kahramanlığa uzanan yolculuğuyla ‘ikiyüzlü’ insan tavrını netleştirir. Ve bu yolculuk, değiştirip dönüştürme hastalığının aslında hiçbir şeyi değiştirmediğini de kanıtlar bir yandan.

Stanley Kubrick’in hikaye anlatımındaki mükemmellik arayışının en çarpıcı göstergelerinden biridir aynı zamanda “Otomatik Portakal”. Merkeze yerleştirdiği karakterin serüvenini kusursuz bir zamanlama duygusuyla anlatan yönetmen, ona yüklediği anlamların ardına saklanan ayrıntıları da zengin sinema dilinin getirdiği rahatlıkla yansıtır. Özellikle Alex’in yolculuğunun ilk bölümündeki nesnelere, karakterlere ya da kavramlara yönelik ayrıntılarda ‘tamamlayıcı’ bir biçim kendini gösterir; öykünün mükemmel bir bedene kavuşması adına sağlam sinemasal dokunuşlardır bunlar.

Bu filmin yıldızı, doğal olarak Malcolm McDowell’dir. Aktör,

filmin her karesine sinen oyunculuk becerisiyle devamlılık duygusunu derinden hissettirir bizlere. Alex'in 'karmaşa'yla hayat bulan ruh hali bütün bedenine yansır, yüzünün her bir kıvrımında bu 'sağlıksız' durumu görürüz. Öykünün rahatsız edici doğasını körükleyen performansı, izleyeni karakterden nefret ettirirken, ilerleyen dakikalarda bu nefretin acımaya dönüşmesiyle beklenen etkinin sağlandığına ilk elden tanık oluruz.

Müziğin, özellikle de Beethoven'ın 9. Senfonisinin önemli yer tuttuğu, hatta bir karakter olarak hikayeye damgasını vurduğu film, baş karakterin geçirdiği aşamaları bu yolla keskinleştirir, bir yol haritası çıkarmamızı sağlar. İlk kareden son ana kadar ağırlığını hissettiren müzik kullanımı, bir yandan karakterin ruh halini biçimlendirirken, öte yandan da öykünün kilometre taşlarını işaretleme işlevini üstlenir. Herkese ve her şeye nefretle bakan Alex'in otorite tarafından 'düzeltilme' aşamasında Beethoven müziğiyle yaşadığı duygusal çırpınıssa bu durumun doruğa çıktığı anları getirir beraberinde. Kubrick'in bir hikaye anlatırken onu her yönüyle kavrayıp aktarma becerisinin de zirve yaptığı dakikalardır bunlar. Yönetmen, yalnızlığa ittiği karakterine darbe üstüne darbe indirmeyi bu yolla da sürdürür, böylece etkiyi sınırlara dayar.

En iyi film, yönetmen, uyarlama senaryo ve kurgu dallarında Oscar'a aday gösterilen, bunu yedi BAFTA ve üç Altın Küre adaylığıyla destekleyen bu Kubrick destanı, sinemanın 'tespit etme' özelliğini en doğru biçimiyle yansıtan çalışmalarından biridir. Bunu kışkırtıcı bir biçimle beyazperdeye taşıyan yönetmen, 'şiddetin tarihçesi'ni yazmak gibi bir iddia taşımamasına rağmen, nihayetinde böylesi bir izlenim yaratır seyirci üzerinde. Sıradan hayatların boşluklarına kısıp kalmış şiddetin açığa çıkma nedenleri üzerine tımtırlı cümleler kurar, bir insanlık trajedisi aracılığıyla şiddetin boyutlarını sergiler.

'İyilik' ve 'kötülük' kavramlarının göreceliğini işaret eder, otoritenin faşizanlığına vurgu yapar, baskının sonuçlarını deşifre eder. Tüm bunları ahenkle dans ettirmesiye belki de sadece onun yapabileceği bir şeydir. "Otomatik Portakal"ı tüm zamanların en seyre değer filmlerinden biri yapan da onun bütüne hakim olan bu tarzıdır. Hikaye akar, söylenecekler söylenir, karakterler boşluğa düşmez, eylemlerin her zaman bir anlamı vardır, filmin istediği her şey sınırlardan arınmış haliyle karşımıza gelir ve acı çekilecekse çekilir, rahatsızs olunacaksa olunur. Stanley Kubrick olmak tam da böyle bir şeydir zaten...

HIRSIZ

‘Aşk, sıradan bir suç değildir’ diyen romantik dram, elli dört yaşında hayata biraz erken veda eden **Anthony Minghella** imzalı. Londra’da geçen öykü, **Jude Law, Juliette Binoche ve Robin Wright** gibi isimleri bir araya getiriyor. Üzerinde fazla durulmayıp ötelense de, kuşkusuz “Hırsız” (**Breaking And Entering, 2006**); Minghella’nın öykü anlatımındaki rahatlığı, dolayısıyla ustalığı gösteren önemli bir kanıttır.

KENTSEL DÖNÜŞÜMÜN PİLOT SEMTİ, İKİ FARKLI AİLE, SORUNLU ÇOCUKLAR, AŞK, POLİTİKA, EKONOMİ, SOSYAL MÜCADELE, ADALET, ÇIKAR, VİCDAN VE BAŞKA BİR GEZEĞENİN GEHENNEMİNDE NEFES ALIP VEREN ÇARESİZ BİREYLER. “HIRSIZ” (BREAKING AND ENTERING), 1996 TARİHLİ “İNGİLİZ HASTA” (THE ENGLISH PATIENT) İLE ‘En İyi Yönetmen’ Oscar’ını kazanmış Anthony Minghella’nın yazıp yönettiği bağımsız ruhlu, aslan yürekli bir film. Aynı zamanda, 2008 yılında hayatını kaybeden İngiliz sinemacının imzaladığı son uzun metraj kurmaca olma özelliğini taşıyor.

Hüzünlü ve gerçekçi dramda, günümüz Londra’sına bakıyor yönetmen. Avrupa’nın en hızlı gelişen kentsel dönüşüm projesi olarak kabul edilen Londra’nın King’s Cross semtinde meydana gelen bir hırsızlıkla açılıyor film. Peyzaj mimarlığı şirketini soyanlar, iki Bosna göçmeni genç. Şirketin ortaklarından Will Francis, güzel kız arkadaşı Liv ile birlikte yaşamakta. Sevgilisinin sorunlu bir kızı var ve kadın, zamanının çoğunu kızına ayırmakta. Özel hayatında ciddi problemler yaşayan Will, ortağı ve en yakın dostu Sandy Hoffman ile şirketlerinin hırsızlar tarafından sürekli soyulmasına tedbirler aramakta.

Yeni bir soygun daha meydana gelince, Will daha fazla dayanamıyor ve hırsızlardan biri olan Miro’nun peşine takılarak genç

hırsız, Bosna göçmeni annesi Amira ile beraber yaşadığı apartman dairesine kadar takip ediyor. Kısa sürede Amira ile arkadaş oluyor yetenekli mimar. Asıl isteği, hırsızlık olayını araştırmak. Ancak bu iki yabancı arasındaki dostluk, beklenmedik ani gelişmelerle, tutku dolu bir yakınlaşmaya dönüşüyor.

Londra’nın her geçen gün değişen sosyal yapısını fon alan incelikli ve etkileyici dram, birçok toplumsal soruna parmak basıyor diğer yandan. Göçmenlik, global yalanlar, ekonomik değişim, rant, şehirde artan suç oranı, çaresizlik, egoizm, yoksunluk, imkansızlık, yoksulluk, vahşi kapitalizm, sınıf farklarına ve bireysel trajedilere sırtını yaslayan zeki senaryoda bir araya geliyor. Bireysel acıların toplumsal yaralara dönüşümü (ya da tam tersi), işin içine ince bir romantizm katılarak işlenmiş. Anlatıda, bir yere dek, karakterleriyle arasındaki ‘mesafeyi’ korumaya çalışıyor Minghella. Sonra, izleyiciyle bir mesafe koyuyor arasına. Ardından her iki ‘mesafe’ de değişime uğruyor. Bilinçli tercih, oldukça şuurlu bir senaryonun içinde olduğumuzun kanıtı.

Karşılaştığımız ters köşe insan ve dünya halleri, yaşadığımız yerin ne denli çekilmez, ne denli nefes alınmaz, ne denli acımasız olduğunun kanıtı adeta. Jude Law, ‘çok yakışıklı’ imajını, alışıldık iyi

performansıyla yeniden ikinci plana itiyor. Filmin diğer iki yıldız oyuncusu, her rolün altından rahatlıkla kalkabilen Juliette Binoche ve Robin Wright için, 'harika' oldukları dışında söyleyecek fazla bir şey yok. "Hobbit: Beklenmedik Yolculuk" (The Hobbit: An Unexpected Journey) filminde 'Bilbo' rolünde izlediğimiz Martin Freeman ve perdedeki ilk rolünü bu filmle üstlenen genç İngiliz aktör Rafi Gavron özellikle çok iyiler. Ray Winston ve Vera Farmiga'nın zengin kadronun sürpriz isimleri olduğunu anımsatmak da önemli!

Teknik ekip de, en az kamera önü kadar değerli isimlerden oluşmuş. John Hillcoat filmleri, 2005 tarihli "Kanlı Teklif" (The Proposition) ve 2012 yapımı "Kanunsuzlar"ın (Lawless) kusursuz kamerasından anımsayacağımız Fransız görüntü yönetmeni Benoît Delhomme, enfes kadrajlarıyla artı değer katıyor Minghella filmine. En son "Yedi Psikopat" (Seven Psychopaths) filminde çalışan Lisa Gunning imzalı dengeli kurgu ise, metronom düzeninde gerçekleşmiş. Soundtrack'a gelince... Underworld şarkısı "Jal To Tokyo", P.J. Harvey'in seslendirdiği "Maniac", Beatles'dan bir klasik "She Loves You", ABBA'dan "Knowing Me Knowing You", Coldcut'tan "True Skool", ve Sigur Rós'dan "Sé Lest", filmin ruhuna

uygun ezgiler olarak seçilmişler. İç mekân çekimleri, kentin mimari değişiminin çok uzağında, karakterlerin ruh hallerindeki değişimleri yansıtıyorlar sanki.

Birçoklarına göre Minghella'nın başyapıtı olarak, 1999 tarihli Patricia Highsmith uyarlaması "Yetenekli Bay Ripley" (The Talented Mr. Ripley) gösterilir. Bazıları, "İngiliz Hasta", 'bir tane' derler. Kimileri de, Amerikan İç Savaşı sırasında geçen romantik dram "Soğuk Dağ"ı (Cold Mountain) işaretler. Üzerinde fazla durulmayıp, ötelense de; kuşkusuz "Hırsız"; Minghella'nın öykü anlatımındaki rahatlığı, dolayısıyla ustalığı gösteren önemli bir kanıttır. İçi dolu meseleleri, can acıtan tespitleri, bir yanıyla son derece romantik ama büyük resimde; ayakları yere basar biçimde yansıtmıştır perdeye usta sinemacı. Provoke etmekten kaçınmadan. Sözünü sakınmadan hem de! Acımadan ve kıvrımadan. Direkt, doğru ve net! An be an yükselen tansiyon, hayatlara konulmuş ambargolar, dayatmalar, tekinsiz bir başkent, dürüstlük, etik üzeri insanlık, annelik, şefkat, öfke, kaskatı kuralların arasında yeşermeye çalışan naif duygular ve geri dönüşsüz alın yazıları. Londra'da geçen leziz öyküye her bakımdan egemen İngiliz yönetmen sorar; "Sizi uyutmayan sadece bahçenizdeki tilki mi?"

HOBBİT: BEKLENMEDİK YOLCULUK

ORJİNAL ADI The Hobbit:

An Unexpected Journey

YÖNETMEN Peter Jackson

OYUNCULAR Ian McKellen,

Martin Freeman, Richard Armitage,

Ken Stott, Graham McTavish,

William Kircher, Cate Blanchett

YAPIM/SÜRE 2012 ABD – Y. Zelanda, 166 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tigon (Warner)

**KİTABIN
TEK BİR FİLMDE
TOPARLANMASI DAHA
GÜZEL OLURMUŞ
SANKİ...**

PETER JACKSON, 2000'LERİN ORTALARINDA "YÜZÜKLERİN EFENDİSİ" (THE LORD OF THE RINGS) FİLMLERİYLE BÜYÜK BİR epik destana imza attığında sinemaseverleri heyecanlandırmıştı hiç kuşku yok ki. Aradan bir süre geçtikten sonra Tolkien'in "Yüzüklerin Efendisi" üçlemesinin öncül kitabı olarak kabul edilen Hobbit'i de sinemaya aktaracağını söyleyince heyecanlı bir bekleyiş başladı. Aralarında Guillermo Del Toro'nun da bulunduğu birkaç yönetmenin proje için adı geçse de sonuçta kameranın arkasına yine kendisi geçmeye karar verdi ve yeni bir üçleme için kolları sıvadı.

İlkiyle 2012'nin son günlerinde tanıştığımız 'Hobbit' üçlemesinin ilk filmi "Beklenmedik Yolculuk" açıkçası 'beklenmedik' bir sonuç doğurdu ve beklentileri karşılamaktan uzak bulundu. Birkaç nedenden ötürü.

İlki: "Hobbit" temel hikaye aksı açısından "Yüzüklerin Efendisi"ni fazlasıyla çağırıştırıyordu. Gandalf'ın ortaya çıkışı, Bilbo'nun bir anda 'seçilmiş kişi' oluşu, erkeklerden kurulu yeni bir kardeşliğin inşası, bir kralı tahta çıkarmak için yapılan mücadele, Goblinler, Orklar, Warglar.... Tanıdık değil mi?

İkincisi: Jackson'un ülkesi Yeni Zelanda'yı doğal bir plato haline getirdiği "Yüzüklerin Efendisi"ndeki görsel dünyanın çarpıcılığını burada bulamadık. Çünkü, hemen hemen aynı setlerde, aynı doğa parçalarında çekilen bir film vardı karşımızda.

Üçüncüsü: Üç ciltlik "Yüzüklerin Efendisi" serisinin bir kitabından bile daha ince olan Hobbit'ten üç bölümlük bir film çıkarmaya çalışmak uzağıp giden ve bir türlü tempo kazanmayan hikaye çıkarmıştı ortaya.

Gerçi önümüzde upuzun iki bölüm daha var. İlkini bu yılın sonunda, ikincisini ise 2014 sonunda görme fırsatımız bulacağız ama anlaşılın diğer filmler de aynı dertlerden mustarip olacaklar. Akıl vermek bize düşmez ama kitabın tek bir filmde toplandığı ve görsel olarak biraz çeşitlilik katıldığı bir yorum çok daha güzel olurmuş.

Asıl üçlemede fazlaca göremediğimiz cücelerin burada kalabalık olması eğlenceyi yükseltiyor.

Peter Jackson'un da George Lucas'ın "Star Wars"a yaptığı gibi 'sinekten yağ çıkarma' hissi vermesi...

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

İNGİLİZ HASTA

★ ★ **ORJİNAL ADI** The English Patient **YÖNETMEN** Anthony Minghella **OYUNCULAR** Ralph Fiennes, Juliette Binoche, Kristin Scott Thomas, Willem Dafoe, Naveen Andrews, Colin Firth **YAPIM/SÜRE** 1996 ABD – İngiltere, 155 dk. **GÖRÜNTÜ/SES** 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr. **ŞİRKET** As Sanat (Miramax)

BEŞ YIL ÖNCE, GENÇ SAYILABİLECEK YAŞTA (54) HAYATINI KAYBEDEN İTALYAN KÖKENLİ İNGİLİZ YÖNETMEN ANTHONY MINGHELLA, “YETENEKLİ BAY RIPLEY” (THE TALENTED MR. RIPLEY, 1999), “SOĞUK DAĞ” (COULD MOUNTAIN, 2003), “HİRSİZ” (Breaking and Entering, 2006) gibi klasik kulvarda yer alan ve şöhretli oyunculara dayanan ‘geniş’ öyküler anlatan, çok iyi de çok kötü de olmayan filmleriyle tanıdığımız, saygın bir isimdi. Minghella’nın yedi filmlik kısa yönetmenlik kariyerindeki ‘çıkış’ı ise 1996’da “İngiliz Hasta”yla (The English Patient) gerçekleşmişti.

Ralph Fiennes, Kristin Scott Thomas, Juliette Binoche, Willem Dafoe, Colin Firth gibi oyuncuların oluşan kalburüstü bir kadroya sahip olan “İngiliz Hasta”, seyirlik özellikleri olan ama insanda çok güçlü duygular uyandırmayan, hatta zaman zaman vasatlık kazanan bir yapım. Dikkat buyrun; bunu “İngiliz Hasta”nın Minghella’ya en iyi yönetmen, Binoche’ye en iyi yardımcı kadın oyuncu Oscar’ı getirdiğini; “Fargo”yu, “Shine”i, “Sırlar ve Yalanlar”ı (Secrets & Lies) geride bırakarak en iyi film seçildiğini, beş dalda daha heykelciği kazanmış olduğunu bilerek söylüyorum!

Michael Ondaatje’nin ülkemizde “İngiliz Casus” olarak yayımlanan 1992 tarihli romanından uyarlanan filmde öykü, İkinci Dünya Savaşı’nın son yıllarında geçiyor. Müttefikler için çalışan Kanadalı hemşire Hana, uçağı birkaç yıl önce Almanlar tarafından düşürülmüş ve feci şekilde yanmış olan ‘İngiliz Hasta’yı iyileştirmeye çalışmaktadır. Kahramanımız aslında bir İngiliz değil, Kuzey Afrika’da coğrafi araştırmalar yapan maceraperest Macar kontu Alması’dır. Çalışmaları sırasında, evli bulunan Katherine Clifton ile tanışan, kadına aşık olup karşılık bulan Alması’nın geçmişinde kimi sırlar vardır.

Anthony Minghella’nın, “Casablanca”, “Arabistanlı Lawrence” (Lawrence Of Arabia) ya da “Çölde Çay” (The Sheltering Sky) türünden destansı, aynı zamanda da entelektüellere hitap eden bir film yapmaya çalıştığı çok açık ama

“İngiliz Hasta” tabii ki bu saydıklarımın gerisinde kalan bir film. Karşımızda geri-dönüşlerle örülü, bulmacayı andıran, kurgusuna kesinlikle ‘harika’ diyemeyeceğimiz, tipik bir ‘Oscar adayı’ var. Öte yandan başarıları da mevcut... Örneğin Minghella’nın ‘çölün dili’ni anladığı, şifrelerini çözdüğü, olanaklarından yararlandığı ve çölü, John Seale’nin görüntü çalışmasının da yardımıyla neredeyse başrol oyuncusu gibi kullanabildiği de söylenmeli. Bu açıdan, büyük bölümü İtalya-Toscana’daki bir manastırda geçmesine rağmen “İngiliz Hasta”, gelmiş geçmiş en iyi çöl filmlerinden biri olarak anılmayı hak ediyor. Çölün anlam derinliği, ister istemez filmin anlatımına da yansımış durumda. Çok karakterli, sürekli geçişli, ayrıntılı, yan öykü ve olayların bolluğuyla dikkat çeken bir film olmakla birlikte “İngiliz Hasta”, ağır ağır ilerleyen, hatta fazla durağan görülebilecek bir yapıya sahip. Ama Minghella’nın kısmi başarısı da burada ortaya çıkıyor zaten. Durağanlık duygusu, filmin kimi anlarda dinamizm ve tempo kazanmasını önlemiyor, çölün görünürdeki yarıltıcı hareketsizliği, bazı önemli sahnelerde içten içe kaynaşıya dönüşüyor.

Aşk, acı, gözyaşı, seks, savaş ve casusluk dolu epiğin oyuncularına gelecek olursak; Fiennes ve Binoche için söylenecek fazla şey yok ama “Acı Ay”ın (Bitter Moon), “Görevimiz Tehlike”nin (Mission: Impossible), “Dört Nikah Bir Cenaze”nin (Four Weddings And A Funeral) Kristin Scott Thomas’ının ‘kendisini aştığı’ mutlaka vurgulanmalı. Çıkık elmacık kemikleriyle ayrı bir güzellik ve gizem barındıran oyuncu, Oscar’ı Frances McDormand’a kaptırsa da “İngiliz Hasta”nın esas kazananı olduğu söylenebilir.

Açılış sahnesi, etkileyici güzellikte.

155 dakika! (Sinemada 162 dakika)

BÜYÜK BÖLÜMÜ İTALYA’DA BİR MANASTIRDA GEÇMESİNE RAĞMEN “İNGİLİZ HASTA”, GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ ÇÖL FİMLERİNDEN BİRİDİR...!

BOO!

“**Boo!**” ölümle dalga geçme meselesini gündelik bir oyuna dönüştüren muzip bir çifti anlatıyor. Oyuncul öyküyü ilginç kılan ise çiftimizi oluşturan bireylerin neredeyse bir ayağı çukurda ihtiyarlar olmaları. Karşımızda **Haneke**’nin muazzam filmi “**Aşk**”ın (Amour) antitezi var.

YÖNETMEN Rupert Reid
YAPIM 2012 Avustralya
SÜRE 5 dk.

SİRKETLER KENDİ BÜNYELERİNDE YARIŞMALAR DÜZENLEMİYİ ÖNEMLİ BULURLAR. GÜNDÜZLERİMİ GEÇİRDİĞİM ŞİRKET BİR FOTOĞRAF yarışmasının ardından çalışanlarını kısa film yapmaya teşvik eden yeni bir yarışmaya da el atınca meraklıları kısa filmciliğe ısıtma işe bana düştü. Üç derslik eğitimin ilkinin ‘hikaye sanatına’ ayırdım, hikaye okumanın/yazmanın hayat deneyimine ve kısa filmciliğe kattıkları üzerineydi. Kafalarda güçlü (ve keyifli) bir kısa film imgesi oluşturmak için seçtiğim film ise Avustralya yapımı “Boo!” oldu. Bu filmin adını ayrıca seviyorum; gelişme bölümü olmayan, sıkı bir girişin ardından sürpriz bir finalle çarpan kısa filmleri güzel özetliyor.

“Boo!” ölümle dalga geçme meselesini gündelik bir oyuna dönüştüren muzip bir çifti anlatıyor. Oyuncul öyküyü ilginç kılan ise çiftimizi oluşturan bireylerin neredeyse bir ayağı çukurda ihtiyarlar olmaları. Bir an birisi ölü taklidi yapıyor, diğeri eskaza inanırsa şamata

kopuyor. Sonra sıra diğerine geçiyor. Bu acımasız ve radikal oyun tahmin edeceğimiz finale kadar da sürüyor.

Karşımızda Haneke’nin muazzam filmi “Aşk”ın (Amour) antitezi var. Orada trajedi duygusu evde ihtiyarlara eşlik eden üçüncü kişiyken, burada üçgeni tamamlayan mizah oluyor. “Aşk” şüphesiz sert bir film ama “Boo!” değil ve bu yüzeysel olduğu anlamına gelmiyor.

Ölüm gerçeği, kayıp duygusu bunlar zor taşınabilir yükler. Ama “Boo!” ölüme farklı bakılabileceğini gösterirken oyun oynamanın güzelliğini de hatırlatıyor. Bütün bunları yapanın bir kısa film olması ise derslerde işimi kolaylaştırıyor. Kısa filmin ne olduğuna ve farklarına dair önemli sorulara cevap vermek için “Boo!” diyorum.

Kısa filmlerin dada ruhuyla uzaktan bir akrabalığı vardır. Kısa film şaşırtır ve korkutur; şeytan gibidir ama şeytana da pabucunu ters giydirir. İşte birinci ders.

CANLANDIRANLAR FESTİVALİ

İSTANBUL 24-28 Nisan 2013 İstanbul Modern Film Gösterimleri / Konuşma / Sunum / Atölye
ANKARA 16-19 Mayıs 2013 Reklamcılar Derneği PRODAY Konuşma / Panel / Canlı Podiyum
İSTANBUL 26 Nisan 2013 Kore Kültür Merkezi Film Gösterimleri / Sunum / Atölye

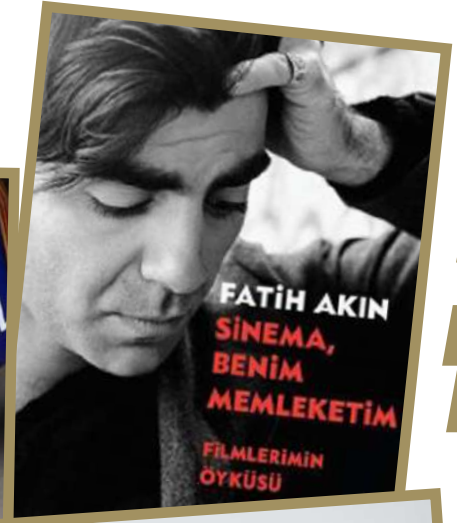
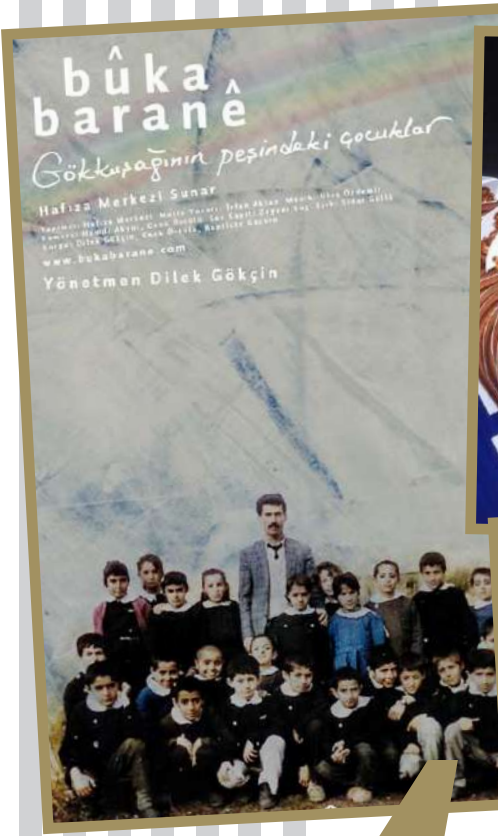
NELSON SHIN'IN GÜCÜ SİZİNLE OLSUN!

Yıldız Savaşları'ndaki ışın kılıcının yaratıcısı Koreli animasyon dahisi Nelson Shin birikimlerini paylaşmak için İstanbul'a geliyor. Kore, Çin ve ABD'de animasyon stüdyoları kuran Shin, **Pembe Panter** çizeri olarak başladığı kariyerini **Transformers, Simpsons, Empress Chung** gibi yapımların yönetmeni ve yapımcısı olarak sürdürdü. Çizgi film severler Canlandıranlar Festivali'nde Shin'in filmlerinin keyfini çıkarabilir, animasyon alanında çalışan profesyonellere yönelik hazırlanan PRODAY'ın katılımcıları ise bu ustadan kariyer hikayesini ve iş geliştirme önerilerini dinleyebilirler.

PRODAY etkinliğinin detayları ve katılım koşulları için proday@canlandiranlar.com adresine mail atabilirsiniz.

İstanbul Modern ve **Kore Kültür Merkezi**'ndeki gösterim ve diğer etkinlikler ücretsizdir.

facebook.com/canlandiranlar
www.canlandiranlar.com

1- Bu sefer söz Fatih Akın'da

Fatih Akın, Avrupa sinemasının yıldız yönetmenlerinden biri. Bir dönem, Türk mü Alman mı olduğu üzerinde çok duruldu. Kendisine de soruldu bu soru defalarca. O şimdi hayatını anlattığı, Doğan Kitap'tan çıkan "Sinema Benim Memleketim" kitabıyla net cevabını veriyor. Kitapta filmlerinin de öyküsünü anlatıyor.

2- Yeşilçam gerçeğiyle tanışın

Meslek büyüğümüz Agâh Özgüç'ün üretkenliğine şapka çıkartmak gerek. Kitap üzerine kitap çıkartan Özgüç'ün raflardaki son eseri Horizon Yayıncılık'tan çıkan "Türk Sinemasının Marjinalleri Ve Orijinalleri". Açıkçası, Yeşilçam'ın bilinmeyenlerini anlatıyor. Çok ilginç detaylarla Yeşilçam gerçeğini anlamamızı sağlayacak bir yapıt var karşımızda.

3- "Jîn" Ankara'ya geldi

Reha Erdem'in "Jîn" filminin ilk haftasında az izlenmesiyle ilgili SAPIK'taki serzenişimize Ankara'dan sinemasever okurumuz Furkan Gülberk, "İyi de İstanbul dışında gösterilmiyor, nasıl izleyeceğiz?" diye haklı bir tepki göstermişti. Furkan'a ve Ankaralılara bir müjde: "Jîn" Ankara'da gösterime girdi.

4- 30 yılda ne oldu? Bir belgesel anlatıyor

Kürt sorununun çözümü için Akil İnsanlar çalışıyor. Ama bir belgesel var ki, onların işlerini çok kolaylaştıracak. Çünkü gerçekte Güneydoğu'da ne yaşanmıştı, Hafıza Merkezi'nin yapımcılığında

Dilek Gökçin'in çektiği "Gökkuşağının Peşindeki Çocuklar" (Bûka Baranê) belgeselinde anlatılıyor. 1989'da Yüksekova'da ilkokulda okuyan ve savaşı her şeyiyle yaşayan 11 genç, bize 30 yılı anlatıyor.

5- Dikkat kampanya başladı!

Farkındasınızdır, Emek Sineması'nın yıkımıyla ilgili mücadele şiddetini artırdıkça, işi sulandırmak ve bağlamından kopartmak için de adeta bir kampanya başlatıldı. Ama argümanları o kadar zayıf ki, insan acı acı gülüyor. Bir tweet paylaşayım konuyla ilgili: "Emekçiler kültürel birikim diyorsunuz, Latin harflerine geçilirken neredeydiniz?" Cevap verilir mi bu kafaya?

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ASIL OLAYIN GEÇTİĞİ YERLERDE ÇEKİM YAPMAMIZ MÜMKÜN OLMADIĞI ZAMAN,
HER ŞEYİN MUTLAKA FOTOĞRAFLARINI ÇEKTİREREK ARAŞTIRMA YAPARIM.”

Alfred Hitchcock